

לתגובות וזערות: שגיאת 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוד ז"ל,
מיכאל בן מורוד ז"ל, רחמים בן מורוד ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל – לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

שְׁבֵט שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 135 לשבת 7.3.2014 – תשע"ד אדר ב' ה'

זה השער לה' עדיקים יבוא בו

וַיִּקְרָא

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה (א,א)

העירו המפרשים הלא בפעם הראשונה שנזכר 'וַיִּקְרָא ה' לְמֹשֶׁה' (שמות יט,כ) הוא קודם מתן תורה, ולמה לא כתב משה כבר שם אל"ף זעירא מפני עניוותו, והמתין עד כה. **ישׁוב נפלא לכך מובא בספר "שבילי הפרשה":** כתוב בגמרא (נדרים לח): "א"ר יוחנן אין הקב"ה משרה שכינתו אלא על גיבור ועשיר וחכם ועניו". ולכאורה תמוה, דבשלמא 'חכם' פשיטא, גם מובן למה 'עניו', כי המתגאה כאילו דוחק רגלי השכינה, אבל לשם מה צריך שיהא 'גיבור ועשיר' כדי לזכות להשראת השכינה? **וביאר הגר"ח מוולאוויץ זצ"ל, דאכן המעלה העיקרית לנבואה היא הענוה, אלא שאם אינו עשיר וגיבור אין ראייה כלל שהוא עניו, כי אולי עני הוא ואין לו במה להתגאות. אולם אם בנוסף להיותו חכם הרי הוא גם גיבור ועשיר, ולמרות כן הוא עניו, אז ראייה שעניוותו תמימה ומושלמת. והנה קודם מתן תורה משה היה עני, שהרי בשעה שעסקו כל ישראל בבית הים, עסק משה בעצמות יוסף. א"כ לא היה מתאים לכתוב אז 'וַיִּקְרָא' בא' זעירא לאות עניוות. אך כאן לאחר שנשתברו הלוחות הראשונות ונתעשר משה מפסולתן, אז יש לעניוותו משמעות מיוחדת.**

וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה (א,א)

הגר"ל חסמן זצ"ל בסיפרו ('אור יהל' ח"ב) מבאר את מידת הענוה וז"ל: עניו אינו נקרא זה שאינו יודע מהותו וכוחות נפשו, ההוא שוטה יקרא ולא עניו. אלא מיהו עניו, מי שמכיר בהכרה מלאה שכל מה ששלו אינו שלו, אלא מתנת ה' היא ויותר מכך, ככל שגדלה הכרת האדם בהיות מעלותיו נתונות לו בחסדי שמים, כן גדולה יותר מעלת ענותנותו. וזה הוא מה שאמרו חז"ל (סוטה כא ע"ב): "אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשים עצמו כמי שאינו", שנאמר (איוב כח-יב): "וְהִחְכְּמָה מֵאִין תִּמְצָא" פירוש, שהוא עצמו אינו. בזה נבין היטב מה שאמרו חז"ל: משמת רבי בטלה ענוה ויראת חטא. אמר לו רב יוסף לתנא, לא תיתני ענוה דאיכא אנא (סוף סוטה), ותמהו רבים, כיצד יכול אדם להכתיר את עצמו בכתר-הענוה, האין זו סתירה מיניה וביה. אלא, כיון שגדר הענוה הוא הסתכלות כאילו כל מעלותיו אינן שייכות לו, יכול אדם להכריז על כך. שכן אם עניו אמיתי הוא, הרי זה כאילו דיבר על מעלותיו של חבירו, כי כל השבח הזה אינו שייך לו כלל.

דִּבֶּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אָדָם פִּי יִקְרִיב מִפֶּם קִרְבָּן לַה' (א,ב)

ומובא במדרש (ע"פ תנחומא ג'): "אתם ולא משה!! ואינו מובן, וכי משה לא הורשה להקריב קרבנות? ונראה לבאר זאת ע"פ הגמרא (נדרים דף י'): שאומרת שאדם הנודר קרבן לבית המקדש, לא יאמר 'לה' קִרְבָּן' – כיוון שאנו חוששים שמא לאחר שיאמר לה' ימות מיד, ונמצא שהוציא שם שמים לבטלה, אלא יאמר "קִרְבָּן לַה'". והגמ' למדה זאת מהפסוק: "אָדָם פִּי יִקְרִיב – קִרְבָּן לַה'". ועתה מובנים דברי המדרש היטב: הדין שאדם המקדיש קרבן שצריך לומר "קִרְבָּן לַה'" קיים רק אצל שאר בני האדם – שמא ימותו לאחר שאמר "לה'". אך למשה רבינו – שידע את עת מותו – מותר לומר "לה' קִרְבָּן", כיון שמושה יידע להיזהר שלא לומר "לה' קִרְבָּן" סמוך למותו... (מדרש יהונתן).

אָדָם פִּי יִקְרִיב מִפֶּם קִרְבָּן לַה' (א,ב)

יש לפרש את הכתוב על פי משל: אדם אחד בא לחנות לקנות לו מראה. הציע לו הסוחר מראה טובה. הסתכל אותו אדם במראה ולא רצה לקנותה. שאל אותו הסוחר: מדוע אינך רוצה לקנותה? השיב לו האיש: כיוון שאני רואה תמונה משונה במראה...כי ראשו היה פרוע והכובע שעל ראשו מונח על הצד, ועל מצחו היה לכלוך של דם, ובפניו לכלוך של דיו וכו'. אמר לו הסוחר: שוטה שבעולם! הלא התמונה שאתה רואה היא תמונת עצמך, והלכלוכים הם בפניך ובמצחך, וקלקול הכובע הוא מעצמך, נסה נא לסדר את הכובע על ראשך כראוי, ותרחץ מצחך ופניך מהלכלוך, ואז תראה תמונה יפה במראה. והנמשל, השם יתברך מתנהג עם האדם כפי הנהגת האדם, שאם מתנהג בטוב וביושר, יראה הוא את ההנהגה העליונה שמתנהגת עימו בטוב, ואם

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

יקלקל מעשיו, אז הנהגת ענייניו תתקלקל. ובוזה יש לפרש את הפסוק: "אני לדודי ודודי לי", כלומר, כפי שיעור ההתקרבות שאני מתקרב לדודי, כן דודי מתקרב אלי, וכמו שכתוב: "ה' צילך על יד ימינך". וזהו שאמר הכתוב: "אדם כי יקריב" – אדם שרוצה להתקרב להשם יתברך, אזי "מכם" – כפי שיעור והמידה אשר יהיה מכם, כן תהיה ההתקרבות מהשם יתברך. (עוד יוסף חי).

מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קִרְבָּנְכֶם (א,ב)

פסוק זה ביאר באופן נפלא רבי יוסף חיים, בעל ה"בן איש חי", על פי משל: בעיר אחת חי רב גדול בתורה. תלמידים רבים היו מצטופפים בבית מדרשו ומבקשים תורה מפיו, והרב לא מנע מהם ובמשך שעות ארוכות הרביץ בהם תורה ודעת. יום אחד אמר הרב לתלמידיו כי ברצונו לצאת יחד עמם לטייל בשוק. תמהו התלמידים על כך ואף שטחו בפניו את תמיהתם, אולם הרב נותר איתן בדעתו. כאשר הגיעו אל השוק ראו סבלים הנושאים משאות כבדים בדרכם לחנויות השוק. ראו את הסבלים הללו – אמר הרב – מוסר גדול יש ללמוד מהם! הם נושאים משא כבד עד שקומתם נכפפת מחמתו. אין הם משגיחים בחום או בקור, את עבודתם הם מבצעים. כך הם עמלים כל היום כולו וכך בכל יום. גם אנו – אמר הרב – אל לנו להתחשב במאמץ, בחום או בקור. אל לנו להתרפות מעמל התורה אף לא לרגע אחד ומשום סיבה שהיא! לאחר מכן המשיכו הרב ותלמידיו והגיעו אל בית מסחר. הסוחר היה שקוע ראשו ורובו בספרי חשבונותיו. על השולחן שלפניו היתה מונחת צלחת אוכל, אולם הוא לא נגע בו כלל אלא היה טרוד בחישובים ובמספרים. אבא – פנה בנו של הסוחר – האוכל כבר קר... מדוע אינך אוכל? מזה שלוש שעות – ענה הסוחר – אני מתייגע למצוא היכן יש טעות בחשבונות החנות כי חסרים לי סך של שני זהובים... רואים אתם – אמר הרב לתלמידיו – סוחר זה נעשה עבד לממונו. הוא נותר בלא אכילה ובלא שתיה והוא מכופף את ראשו שלוש שעות כדי למצוא טעות של שני זהובים!... אף אנו – אמר הרב – כאשר אנו מתייגעים בהבנת הסוגיה עלינו לשקוע בכך בכל מאודנו עד שלא נבחין בכלל באוכל או במשקה, ובלבד שיבוא הדבר על הסברו הראוי והנכון! זהו עמל התורה! המשיכו הרב ותלמידיו והבחינו בקבוצת ילדים המשתובבים במשחקם. היו בהם שקפצו בשלולית מים. היו שהתפלשו בעפר והיו שצחקו ורצו ללא כל סיבה נראית לעין. ראו את הילדים הללו – אמר הרב – עושים הם מה שלבם ואין הם מתביישים כלל מפני המלעיגים עליהם. אף אנו – אמר הרב – כאשר אנו עוסקים בתורה ובמצוות כחפצנו, אל לנו להתבייש מפני המלעיגים עלינו! זהו גם הנמשל – אמר ה"בן איש חי" – נאמר בפסוק: "מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן הַצֹּאן", רמז לשלוש קבוצות הללו: "מִן הַבְּהֵמָה" – הסבלים הנושאים משאות כבדים כבהמת משא. ובודק תמיד את ספרי חשבונותיו. "וּמִן הַצֹּאן" – הם הילדים הצעירים העושים מה שליבם חפץ. מכל אלה "תִּקְרִיבוּ אֶת קִרְבָּנְכֶם" – תלמדו מוסר ותתקרבו לעבודת ה'! (וקראת לשבת עונג).

תִּקְרִיבוּ אֶת קִרְבָּנְכֶם (א,ב)

"אמר ר' אבהו: לעולם יהא אדם מן הנרדפים ולא מן הרודפים, שאין ל נרדף בעופות יותר מהתורים ובני היונה, והכשירן הכתוב להיקרב על גבי המזבח" (בבא קמא צג,א). סיפר רבי בניציון קרינפוס, מקורב גדול ל"חפץ חיים" וכן ביתו: פעם אחת נכנס לביתו של ה"חפץ חיים" וראה אותו יושב ובוכה בדמעות שליש. ר' בניציון הזדעזע כמובן מן המחזה ומיד ניגש אליו ושאל אם קרה לו דבר שעבורו הוא בוכה? אמר לו ה"חפץ חיים": חייב אני לך הכרת הטוב על כל פעולותיך למען שבת קודשנו) כי היה פועל רבות בעיירת ראדין למען חיזוק קדושת השבת, (ואספר לך: זה עתה גמרת לי ללמוד בספר "ראשית חכמה", ומצאתי שם, כי מי שיש לו ביזיונות בעולם הזה – מורידים לו הרבה עונש הגיהנם שמגיע לו, ועתה אני מודאג ובוכה על עצמי, למה הענישו אותי מן השמים שאין לי ביזיונות? מעלת הביזיונות גדולה מאוד, אשרי מי שידע לקבלם בשמחה ולהבליג... (מתוך 'אוצרות התורה').

וְאִם מִן הָעוֹף עֲלֶה קִרְבָּנוּ לָהּ (א,יד)

פעם פגש את הרב נחום גרינהויז אחד מזקני הקראים (המאמינים במקרא בלבד). אמר הקראי לרב ביהירות: הגיע הזמן שתודה, כי מקרא כפשוטו בתורה, יכולים רק אנו להבין, שכן אין אנו מאמינים בתלמוד, וכך לא נפגענו מרוח הפלפול שבו... ענה לו הרב גרינהויז: אם נכונים דבריך, אבקשך לפרש לי מקרא כפשוטו בפרשת "ויקרא": מדוע נאמר בעולת הבקר: "אם עלה קרבנו מן הבקר", וכן גם בעולת הצאן: "ואם מן הצאן קרבנו". ואילו בעולת העוף יש שינוי: שם נאמר "ואם מן העוף עלה קרבנו לה". למה הוסיפה התורה הקדושה את "קרבנו לה", דבר שלא נאמר בקרבן הבקר והצאן? הזקן הקראי קימט את מצחו, והחל מתפתל בדברי תשובה מגומגמים, ולא מצא מענה מתקבל על הדעת לשאלת הרב, ולבסוף ביקש מהרב שישב הוא על השאלה. נתחייך כנגדו הרב גרינהויז, ואמר: רואה אתה בעליל (במודע), שרק על פי המסורת של התורה שבעל פה אנו יכולים להבין את פשוטם של המקראות הקשים, ולתפוס את משמעותם הלשונית המדויקת. הנה, הורו לנו

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

חז"ל (זבחים ק"ג, ע"א): "אחד עולת האיש, ואחד עולת האישה – עורותיהם לכוהנים". רואים אנו מכאן, הבקר והצאן "קָרְבָּנוּ לַה'". שעולה הבאה מן הבקר או מן הצאן אינה כולה לה', שהרי העור ניתן לכוהנים. משום כך לא כתבה התורה הקדושה בעולת לעומת זאת, בקרבן העוף – מתורים או בני יונה, שאין להם עור, המופשט לפני ההקרבה – מוקרבת עולה זו כולה על המזבח, ולכן נכתב אצל העוף בהדגשה "קָרְבָּנוּ לַה'....".

אֲשֶׁר נָשִׂיא יִחְטָא (ד, כב)

רש"י: אֲשֶׁר נָשִׂיא יִחְטָא: "לשון אשרי, אשרי הדור שהנשיא שלו נותן לב להביא כפרה על שגגתו, קל וחומר שמתחרט על זדונותיו". רבותינו במסכת ברכות (יב, ב) לימדו אותנו שכל העושה עבירה ומתבייש בה מוחלין לו על כל עוונותיו. כוונתם אפילו לבושה של אדם רגיל – קל וחומר לבושה של נְשִׂיא הדור. אפשר לומר שיש כמה אנשים שלא הביאו קרבן בגלל הבושה, ובפרט אם הם מוחזקים כצדיקים. והנה הם רואים את נְשִׂיא הדור עולה לבית המקדש כשכולם צופים בו איך הוא מעלה את הקרבן (שהרי אסור למנות שליח לכך), מיד כולם עושים קל וחומר בעצמם. שהרי אם הַנְּשִׂיא, שמוחזק לאחד מגדולי הדור, מוכן לבייש את עצמו למען כבוד ה' – מי אנחנו בכלל? וכך כל אנשי הדור עושים תשובה. (ובחרת בחיים').

אל תגיד 'לא ידעתי'

השבת נקרא על סוגי הקרבנות, קרבן עולה, מנחה, שלמים וחטאת. בקרבן חטאת נאמר (ד, כז-כח):
"וְאִם נֶפֶשׁ אַחַת תִּחְטָא בְּשִׁגְגָה מֵעַם הָאָרֶץ, בְּעִשְׂתָּהּ אַחַת מִמִּצְוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ, וְאָשָׁם, או הוֹדַע אִלָּיו חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא, וְהֵבִיא קָרְבָּנוֹ שְׁעִירַת עִזִּים תְּמִימָה, נִקְבָּהּ, עַל חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא" – דהיינו אדם שחטא בשוגג, שלא בכוונה, עליו להביא קרבן חטאת על חטאתו אשר חטא ונסלח לו. וצריך להבין לכאורה, מדוע מי שחטא בשוגג צריך להביא קרבן? הרי הוא לא התכוון לעשות עבירה. וכגון מי שחילל שבת בשוגג, הרי זה או מחמת שלא ידע שדבר זה אסור לעשותו בשבת, או מחמת שלא ידע שהיום שבת, ואם כן, מדוע עליו להביא קרבן על חטאתו, הרי הוא לא התכוון לחטוא? כדי להבין זאת נקדים, מעשה שהיה באדם עני קשה יום, שהיה עובד במלאכת כפיים קשה, מהבוקר עד הערב, בכדי לפרנס את משפחתו הענייה. לימים, קנה כרטיס פיס, ולמזלו זכה בפרס הראשון, בסך חמשה מליון דולר. שמח מאוד העני שהעשיר בתוך לילה, ומיד קנה דירה נאה ובגדים נאים, לו ולמשפחתו. ידע הוא, כי כדי שכספו לא ילך לאיבוד, עליו להשקיע את כספו בעסק טוב, כדי שיוכל להגדיל את רכושו, ויוכל להישאר עשיר כל ימיו. מיד פנה ליועץ בכיר המומחה בהשקעות בקנה מידה עולמי, ובקש ייעוץ הולם לכספו הרב. שמע היועץ, ומיד אמר לזוכה, כי אם רצונו להצליח בעסקיו, עליו להשקיע ברכישת פנינים, אשר להם יש כעת ביקוש עולמי, וכל השקעה בהם תצליח מאוד, ויוכל אף להכפיל ולשלוש את כספו, אך עליו לנסוע לחו"ל, לאיי הפיליפינים, שם יש הרבה פנינים באיכות טובה, והמחיר זול. התבונן הזוכה בדברים, והחליט ליישם את העצה שקיבל, מיד ארז את חפציו ואת כספו הרב, ונסע לאיי הפיליפינים. כשהגיע, פנה לרכוש פנינים למסחר. סוחריו המקום הציעו לו את הפנינים, והסבירו לו כי יש שלשה סוגי פנינים, הסוג הראשון הוא פנינים אפורות, שאיכותם ירודה ומחירם זול. הסוג השני, הוא פנינים תכולות, שאיכותם טובה ומחירם יקר. אך יש את הסוג השלישי, האיכותי ביותר, והוא הפנינים הורודות, אשר הן היקרות ביותר, והאיכותיות ביותר, ולהן יש ביקוש עצום בעולם, והריווח מהן הוא רב. שמע זאת ידידנו הזוכה, והחליט להשקיע בטוב ביותר, ורכש בכל כספו את הפנינים בצבע ורוד, היקרות ביותר. שהרי הרווח הוא רב, והביקוש עצום. אך מה הייתה אכזבתו כשהוברר לו כי המס במעבר הגבולות על הפנינים הורודות, הוא רב, והריווח ישאר מועט, ואילו בפנינים התכולות, המס הוא קטן ביותר, ומילא הריווח נשאר גדול יותר. התבונן הוא בדברים, ולפתע עלה במוחו רעיון. הזמין מייד צבע תכלת, וישב וצבע את כל הפנינים הורודות שקנה בצבע תכלת, ואמר לעצמו, כך אשלם מס קטן במעבר הגבולות כיאה לפנינים תכולות, ואח"כ אסיר את הצבע, ואמכור אותן כפנינים ורודות שמחירן רב. וכך היה, שמח וטוב לב עזב הוא את איי הפיליפינים כשבאמתחתו פנינים ורודות הצבועות בצבע תכלת, והוא משלם מס מוזל בהתאם לתכניתו. כשהגיע לביתו, מיד הוציא את הפנינים הצבועות בתכלת, ומיד לקח 'אציטון', שהוא חומר המוריד צבע, ואז לתדהמתו, רואה הוא כי צבע התכלת אכן ירד, אך גם הצבע הורוד ירד, ולפניו נמצאים פנינים אפורות הפשוטות ביותר, וכי רימו אותו ומכרו לו אפורות הצבועות בוורוד, וכשהוא הסיר את התכלת גם הורוד ירד. לפי זה נבין גם את מה ששאלנו על החוטא בשגגה, שהרי החוטא בא ואומר איני אשם! לא ידעתי שזה אסור! ומדוע עלי להביא קרבן? ורוצה כביכול לקלף את החטא ולהוריד את צבע החטא ולא להביא קרבן. אלא שאז מתקלפת עוד שכבה בחטא, ואנו שואלים אותו, מדוע לא ידעת שזה אסור? מדוע לא למדת את ההלכה כיצד לנהוג מה מותר ומה אסור? מדוע הגעת למצב שלא ידעת? שהרי לא ידעת, אינה תשובה לפטור לגמרי, ובגלל חוסר הידיעה הזו, על החוטא בשוגג להביא קרבן על זה שלא למד ולא שנה לדעת מה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

מותר ומה אסור ונשאר עם הארץ, אמנם לא נחשיב אותו כמזיד, אך גם לפטרו בלא כלום אי אפשר, שהרי היה עליו ללמוד, ולא למד, ועל זה אנו מחייבים אותו להביא קרבן. במה דברים אמורים? לא אחת אנו פוטרים את עצמנו באמתלא "לא ידעתי" "לא אמרו לי", מכאן למדנו, טענות אלו כוחם יפה, שאנו לא מזידים, אך לא פוטרים אותנו מהטענה, מדוע לא ידעת? מדוע לא למדת? עלינו ללמוד תמיד ולקיים את הפסוק "והיו הדברים האלה אשר אנכי מצווך היום על לבבך" (הגאון רבי זבדיה הכהן שליט"א).

לא להיות בהמה – הרב חיים הבר שליט"א

אם תקשיבו לקריאת התורה בשבת הקרובה, פרשת ויקרא, תשמעו על נושא אחד ויחיד – הקורבנות. אדם שרוצה להקריב קורבן, יביא "מן הבהמה – מן הבקר ומן הצאן". בין הקורבנות אנו מוצאים את קורבן חטאת. אדם שחטא, מקריב בהמה בתור כפרה על חטאו. השאלה המתבקשת היא: אם האדם חטא, מדוע הוא מקריב בהמה? מסתבר שיש כאן עניין של המחשה. 'ספר החינוך' מסביר כי השכל מבדיל בין האדם לבהמה, וכאשר האדם נכנע לתאוות ליבו וחטא – עליו להקריב בהמה, ובכך להמחיש לעצמו כי בשעת החטא הוא התנהג כמו בהמה. תורת החסידות מלמדת כי מעבר להקרבה של הבהמה הפיזית, על האדם להקריב גם את הבהמה שנמצאת בתוך ליבו. זו הנפש הבהמית, הדוחפת אותנו לבהמיות וחומרנות יתר. בנפש הבהמית עצמה יש שני סוגים – "מן הבקר (שוורים) ומן הצאן (כבשים ועיזים)". הסוג הראשון הוא השור. השור, מטבעו, נוטה לתוקפנות ועצבנות, ובעת כעסו מנסה לנגוח. התכונה המקבילה באדם היא תכונת הכעס. אדם שכועס (ולמי זה לא קורה...) מסוגל להזיק, לקלל ולפגוע בזולת, ואף לחטוא במטרה "להכעיס" את בוראו. אומרת התורה כי עלינו להקריב את השור שבתוכנו. ללמד את עצמנו להתאפק ולשלוט על מידת הכעס, כמאמר חז"ל "איזהו גיבור הכובש את יצרו". הסוג השני הוא הכבש. הכבש אינו תוקפני וכעסן, אלא רק אוהב לאכול. התכונה המקבילה באדם היא תכונת התאוה. אדם מתאוה ליהנות מתענוגות העולם, ולשם כך אף מסוגל לחטוא מתוך "תיאבון". אומרת התורה כי עלינו להקריב את הכבש שבתוכנו. לדוגמה, בדור התלמוד היו חכמים שאיחרו את זמן הארוחה בשעתיים, רק כדי לשבור את התאוה. אומנם מדור השפע שלנו קשה לדרוש דבר כזה, אבל יש דבר שגם אנו יכולים לעשות – במקום לרוץ לארוחה ולמהר באכילה, אנו יכולים ללכת לארוחה ולאכול בצורה עדינה ורגועה.

וְאִם נֶפֶשׁ פִּי תִחַטָּא וְעִשְׂתָּהּ אַחַת מִפְּלִמְצוֹת ה' אֲשֶׁר לֹא תַעֲשִׂינָהּ (היזו)
פירש בספר "ילקוט חמישאי" בשם ספר "טעם ודעת" בדרך צחות. דיש אנשים שעושים עבירה – כיון שהיצר הרע אומר להם: שאין זה עבירה אלא זה מצוה גדולה. והאמת שאין שום מצוה כזו בתורה. וזה רמז הפסוק "נפש פי תחטא" – הטעם הוא כי היצר הרע אומר לו שזו "אחת מפלמצות ה'". אבל האמת שזה מצות ה' – "אשר לא תעשינה" – דאין מצוה כזו כלל בתורה.

מִצָּא אֲבִדָה וְכָחַשׁ בָּהּ (ה,כח)

מסופר בתלמוד (ירושלמי בבא מציעא פ"ב ה"ה): מעשה ברבי שמואל בן סוסרטיי שעלה לרומי, ובאותו זמן איבדה המלכה תכשיט אחד יקר שלה, ומצאה ר' שמואל, והוציאה המלכה כרוז במדינה שכל מי שימצא האבידה ויחזירה תוך שלשים יום יקבל סכום כסף מהמלכה, ואם יחזירנה אחר שלשים יום יתיוז את ראשו. ר' שמואל המתין ולא החזיר לה את התכשיט אלא לאחר שלשים יום, אמרה לו המלכה: "האם לא היית במדינה ולא שמעת הכרוז שהכרוזי שכל מי שיחזיר האבידה אחר שלשים יום יתחייב ראשו למלכה?" אמר לה: "הייתי במדינה ושמעתי הכרוז". אמרה לו: "ולמה לא החזרת לי התכשיט תוך שלשים יום?" אמר לה: "כדי שלא יאמרו שבגלל פחד הכרוז החזרתי האבידה, אלא החזרתי, מפני שכך ציוונו הקדוש ברוך הוא". המלכה השתוממה מדבריו ואמרה: "ברוך אלקי ישראל".

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת ויויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.